

**До Господин
Тодор Александров
Чл. на Ц К на В.М.Р.О.**

Др. Тодоре,

Снощи се завърнах от Пловдив, гдето бех като делегат на конгреса и откъдето се връщам с дълбокото убеждение, за нещастие, пред едно разцепление между В.М.Р.О. и някои стари другари, което ще даде горчиви резултати, а може би и печални, но не и добри. В живота, често пъти се създават търкане нежелателни, произлизащи от някои недоразумения, или нещо неправилно проверено или проучено. Ето защо, като един от старите ти другари, се видех принуден, да ти напиша тия няколко реда, които ще те моля, с търпение да ги прочетеш и да си вземеш бележка.

Др. Тодоре, ти си лодката, на която е натоварена Македония, за да я изнесеш на желания брег и много от теб зависи, дали тъзи лодка ще я изкараш, на тоя желан брег, или ще я махнеш в некой водовъртеж, да я разбиеш заедно с лодкаря. Ето защо,

- 1) Тези твои близки, които са около теб, каквото и да ти донесат, не бива да го взимаш за чиста монета, преди щателно да го провериш. Дори, въпроси от по-важен характер, искай да ти ги донасят писмено.
- 2) Каква нужда имаше ти, да взимаш участие, като страна в Илинденския конгрес, когато ти требваше да бъдеш арбитър.
- 3) Относително Занков, требваше да го извикаш при себе си, и го запиташ: “Що искаш бе, Занков? Работа ли? – Битолско, Скопско, Солунско, Серско – свободни са ако искаш работа, замини и работи, а тук в София за тебе работа нема.” Както постъпи Делчев с Борис Сарафов и го изпрати в Битолско.

- 4) Също така требваше да постъпиш с Арсений, като го извикаш при себе си да го убедиш и му внушиш, че интересите на организацията диктуват в. “Илинден” да се вписва такъв и такъв дух. А не, да вземаш и да го изхвърлиш като парцал, по един брутален и недостоеен начин, защото във всекиго има честолюбие. И мравката, като я настъпиш, ще се помъчи да се защити.

Уверен, че ще ги вземеш бележка от настоящето, пожелавам ти здраве, бодрост и търпение.

София
9/V/1924 год.

С много привети,
М. Чаков

Писмото предадох на Алеко Василев, в присъствието на Протогеров в къщата на Владо Георгиев. Беше запечатано. Никой от тех, не се позаинтересува за съдържанието му. Алеко ми каза: аз лично ще му го предам, още тая вечер, че аслъ довчера с него ще се срещаме и по-друга работа.

На 12/V/1924 г. се свика събрание за избиране на двама допълнителни членове, за ръков. тело от софийското дружество със страшна буря, в което говореха: Занков, Н. Томалевски и други, но тук взе думата и Д. Х. Димов, който излизаше с трета листа. Между него и Томалевски се размениха много излишни и обидни думи, които предизвиха смущение, поради което събранието се закри, като се отложи и за идущата седмица. Благодарение, че събранието се закри без скандал.

На другата седмица, “Венелин” 16, и ми каза следното: “Връщам се от при Тодора, комуто предадох писмото ти и ти предавам от него казаното: “На бай Чеков, ще му предадеш три горещи целувки и премного му благодаря, за искреното писмо, каквото отдавна не бех получавал друго с такъво искрено съдържание. С дохождането си в София, ще искам да се срещна с него и да побеседвам по-надълго и широко. Предай му, че много съжалявам, за гдето един ден му бех дал среща и той беше дошел, но още не бехме успели да се поздравим, дойде г-н Боян Смилов при мен, по един много важен въпрос и стана нужда по неволя с бай Чекова, да отложим срещата, която скоро ще се състои.

Събитията, обаче ни изпревариха и за големо съжаление, среща, не може да се състои...

